

[Hans Lund.]

rat. Tilsagnet blev accepteret af det store flertal i skatteudvalget, og jeg kan ikke tro, at det foreliggende forslags eventuelle behandling i skatteudvalget vil ændre på denne accept.

Det principielle i en klageinstans skal jeg ikke underkende. Selv om det må erkendes, at de fleste forskudsregistratorer og ligningskommissioner har forvaltet forskudsregistreringen på en god måde, må det indrømmes, at der er sket urimeligheder. Indtægterne, som har været lagt til grund for forskudsregistreringen, stammer fra indkomstårene 1969 og 1970, og det har jo vist sig, at disse år havde en unormal karakter, netop fordi det var overgangsår, hvor skatteyderne på forskellig vis lavede særlige opgørelser, tog særligt hensyn til det skattefrie år i 1969 og skulle tage hensyn til overskydende skat i 1970.

Erfaringsmaterialet vil i løbet af et par år blive betydelig bedre, og man vil vel nok komme dertil, at man med lethed kan se, hvem der ønsker at opgive indtægten rigtigt, og hvem der ønsker at skaffe sig en rentefri kredit.

Naturligvis har myndighederne pligt til i størst muligt omfang at ligestille borgerne, også når det gælder skattebetalingen — byrderne, om man vil. Men det må også være i alles interesse, at man sikrer det størst mulige tillidsforhold mellem borgere og administration. Det skal ikke være sådan, at nogle skal føle sig overladt til mere eller mindre tilfældige afgørelser.

Betingelserne for en klageinstans er, at den bliver hurtigt arbejdende. Det skal den være, ellers får den ingen betydning. I det foreliggende forslag foreslås klageadgang til skatterådene. Efter min opfattelse og erfaring tror jeg, skatterådene kan løse opgaven, og jeg tror også, finansministeren vil tage det med i sine overvejelser til sin tid, når der skal laves regler.

På den socialdemokratiske gruppes vegne skal jeg meddele, at vi vil være med til at skabe sikkerhed for borgerne, men vi vil ikke uden videre sanktionere det lovforslag, som her foreligger. Vi mener, at det må være rimeligt, at vi giver finansministeren tid til at løse problemet på en sådan måde, at det kan indgå i det ligningsapparat, som

vi skal have. Det skal i hvert fald være sådan, at vi laver en holdbar ordning.

Jens Foged: Den måde, hvorpå forskudsligningen foregår, er den, at man først indsender sin forskudangivelse, der derefter behandles af en registrator, der sådan set har en ret stor myndighed desangående. Skatteyderen kan dog, hvis der ikke er overensstemmelse mellem registratorens opfattelse og skatteyderens, indbringe sagen for ligningskommissionen, men så er klagevejen også afsluttet.

Fra venstres side har vi stedse ment, at skatterådet burde ind i billedet som klageinstans. Vi finder derfor det lovforslag, som det konservative folkeparti her har fremsat, ganske i overensstemmelse med ventres opfattelse, måske nok bortset fra det, den højtærede finansminister også var inde på: sætningen om den opsættende virkning. Det er ikke normal skattepraksis; derfor har vi ikke fået det drøftet til bunds heller, og det er et usikkerhedsmoment i forslaget.

Venstre har fra kildeskattelovens første begyndelse indtil flere gange anmodet om en klageinstans, og venstre har derfor været enig med skatteudvalget og finansministeren om, at der skal gennemføres forhandlinger mellem de skattelignende myndigheder og finansministeren, og det skal være snarest muligt, således at problemerne kan blive gennemdrøftet og forhandlet færdig så betids, at folketinget inden den 1. januar 1974 kan vedtage de fornødne lovforslag om sådan en klageinstans.

Venstre finder det rimeligt, at de skattelignende myndigheder får lejlighed til at medvirke til lovens rette udformning. Alt for ofte vedtager vi love herinde, uden at de pågældende myndigheder har haft tid eller lejlighed til at udtale sig. Vi finder i skatteudvalget, at det må være rimeligt, at vi får udtalelse fra disse myndigheder, og at forhandlingerne dermed kan være grundlag for, hvad lovgivningsarbejdet til sin tid ender med.

Vi kan udmærket takke det konservative folkeparti for initiativet, selv om vi synes, at sagen sættes mere i fokus, end de øjeblikkelige positive forhandlinger i udvalget berettiger til. Den aftale, der er opnået i udvalget mellem udvalget og finansministeren,